

22

INSTRUKCJA MINISTRA FINANSÓW

z dnia 30 grudnia 1952 r.

zmieniająca instrukcję z dnia 30 października 1952 r. o sposobie wypełniania wykazów osób zamieszkałych w nieruchomości.

W instrukcji Ministra Finansów z dnia 30 października 1952 r. o sposobie wypełniania wykazów osób zamieszkałych w nieruchomości (Monitor Polski Nr A-93, poz. 1450) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 5 otrzymuje brzmienie:

„§ 5. Osobami podlegającymi obowiązkowi tylko w podatku dochodowym są w szczególności osoby osiągające przychody z wszelkiego rodzaju dzierżawy, z nieruchomości budynkowych i gruntowych nie stanowiących gospodarstwa rolnego, z tytułu udziału w spółce nie będącej spółką jawną (firmową), z kapitałów pieniężnych (odsetek od pożyczek, wkładów itp.), z praw majątkowych (przychody z wykonywania uprawnień, patentów, wynalazków, praw autorskich itp.), ze sprzedaży przedmiotów (nieruchomości gruntowych, budynkowych, przedsiębiorstwa itp.), ze sprzedaży praw majątkowych (praw patentowych, prawa użytkowania i używania, praw autorskich itp.), a także osoby zajmujące się zawodowo udzielaniem lekcji oraz duchowni osiągający przychody z tytułu sprawowania czynności duszpasterskich, jeżeli osoby udzielające lekcji oraz duchowni nie osiągają wyłącznie przychodów podlegających obowiązkowi podatkowemu w podatku od wynagrodzeń, jak np. nauczyciele, wychowawcy, prefekci szkół itp.”;

2) w § 6 dodaje się nowe punkty 12 i 13 w brzmieniu:

„12) osoby wykonujące twórczość lub działalność naukową, oświatową, artystyczną, literacką i publicystyczną, jeżeli ta twórczość lub działalność wykonywana

jest osobiście bezpośrednio na rzecz płatnika i nie obejmuje świadczenia rzeczy,

13) osoby wykonujące twórczość lub działalność plastyczną, nie wyłączając sprzedaży dzieła, jeżeli ta działalność lub twórczość wykonywana jest osobiście i jeżeli wypłata wynagrodzenia następuje wyłącznie przez organy władzy i administracji państwowej, zakłady i instytucje państwowe oraz podmioty gospodarki społecznej.”;

3) § 9 otrzymuje brzmienie:

„§ 9. Osoby wymienione w § 1 doręczają druki kart ewidencyjnych osobom zamieszczonym w wykazie osób zamieszkałych w nieruchomości, czyniąc o tym wzmiankę w rubryce 3 wspomnianego wykazu; po otrzymaniu z powrotem wypełnionych kart ewidencyjnych i odnotowaniu o tym w rubryce 4 wykazu osób zamieszkałych w nieruchomości wypełnione karty ewidencyjne razem ze sporządzonymi wykazami osób zamieszkałych w nieruchomości dostarczają w terminie do dnia 31 stycznia organom finansowym pierwszej instancji właściwym dla wymiaru podatku od nieruchomości. Organa finansowe — w miastach nie stanowiących powiatów oraz w gminach — przesyłają otrzymane karty ewidencyjne oraz wykazy osób zamieszkałych w nieruchomości w terminie tygodniowym wydziałom finansowym prezydiów powiatowych, rad narodowych”.

Minister Finansów: *T. Dietrich*

23

OKÓLNIAK MINISTRA FINANSÓW

z dnia 8 grudnia 1952 r.

w sprawie wykonania przepisów dewizowych w zakresie umów obrotu nieruchomościami i prawami rzeczowymi na nieruchomościach.

W celu zapewnienia prawidłowego wykonania przepisów dewizowych w zakresie umów obrotu nieruchomościami wyjaśnia się, co następuje:

1. W myśl przepisów ustawy dewizowej z dnia 28 marca 1952 r. (Dz. U. Nr 21, poz. 133) umowy z zakresu obrotu nieruchomościami i prawami rzeczowymi na nieruchomościach, powodujące przeniesienie własności lub posiadania wartości dewizowych (art. 4), uzależnione są od zatwierdzenia lub zezwolenia dewizowego.

W szczególności zatwierdzenia lub zezwolenia dewizowego wymagają umowy: kupna-sprzedaży, zamiany i darowizny nieruchomości położonych w Polsce lub za granicą oraz praw rzeczowych na tych nieruchomościach (wierzytelności hipotecznych, praw bruttowych itp.) zawierane:

a) pomiędzy krajowcami a cudzoziemcami dewizowymi — jeżeli w wyniku tych umów następuje lub ma nastąpić, bezpośrednio lub pośrednio, płatność na rzecz którejkolwiek ze stron umowy bądź na rzecz innych osób;

b) pomiędzy krajowcami dewizowymi (obustronnie) — jeżeli w wyniku tych umów następują lub mają nastąpić, jakiejkolwiek wypłaty na rzecz cudzoziemców dewizowych.

2. Jeżeli krajowcem dewizowym — kontrahentem umowy wymienionej w pkt 1 jest jednostka gospodarki społecznej, organizacja polityczna, zawodowa lub społeczna albo inna jednostka będąca wykonawcą narodowych planów gospodarczych i jeżeli umowa powoduje lub ma spowodować płatności na rzecz lub ze strony cudzoziemca dewizowego — umowa ta wymaga zatwierdzenia przez ministra (inną władzę naczelną), któremu podlega jednostka zawierająca umowę. Zatwierdzenie to może nastąpić tylko w porozumieniu z Ministrem Finansów (art. 15). W związku z tym umowa powinna zawierać w tekście postanowienie uzależniające jej ważność od wymaganego zatwierdzenia.

Warunek zatwierdzenia (a nie zezwolenia z art. 22 ust. 1 ustawy dewizowej) dotyczy również przypadków dysponowania mieniem krajowca dewizowego posiadającym za granicą, tj. gdy przedmiotem umowy jest nieru-

chomość własna jednostki będącej wykonawcą narodowych planów gospodarczych, położona za granicą albo przysługująca tej jednostce prawa rzeczowe na cudzej nieruchomości tam położonej.

Dokonanie przez jednostkę będącą wykonawcą narodowych planów gospodarczych płatności wynikającej z zatwierdzonej umowy wymaga osobno uprzedniego indywidualnego zezwolenia dewizowego, jeżeli nie zostało co do tego udzielone zezwolenie dewizowe ogólne.

3. Krajowcy dewizowi nie będący jednostkami gospodarki uspołecznionej (osoby prywatne) mogą zawierać umowy wymienione w pkt 1, jak również dokonywać płatności wynikających z tych umów tylko za uprzednim zezwoleniem dewizowym.

4. Darowizny ze strony krajowców dewizowych (jednostek będących wykonawcami narodowych planów gospodarczych lub innych jednostek) nieruchomości położonych za granicą lub praw rzeczowych na nieruchomościach tam położonych, nie obciążone świadczeniami wzajemnymi i nie powodujące przeto przeniesienia własno-

ści ani posiadania wartości dewizowych — jako stanowiące jednak dysponowanie mieniem posiadanym za granicą (art. 22 ustawy dewizowej), mogą być czynione na rzecz krajowców lub cudzoziemców dewizowych tylko za uprzednim zezwoleniem dewizowym.

5. Do udzielania indywidualnych zezwoleń dewizowych zarówno dla jednostek będących, jak i nie będących wykonawcami narodowych planów gospodarczych, uprawniony jest Narodowy Bank Polski (zarządzenie Ministra Finansów z dnia 27 maja 1952 r. Monitor Polski Nr A-47, poz. 647).

6. Indywidualne zezwolenie dewizowe powinno być przedłożone przy sporządzaniu notarialnego aktu umowy oraz przy zgłaszaniu w kraju wniosków dotyczących wpisów hipotecznych.

7. Z dniem ogłoszenia niniejszego okólnika postanowienia okólnika Nr 3 Komisji Dewizowej z dnia 18 marca 1948 r. w sprawie obrotu nieruchomościami i prawami rzeczowymi na nieruchomościach (Dz. Urz. Min. Sprawiedliwości Nr 6) nie mają zastosowania.

Minister Finansów: *T. Dietrich*

24

ORZECZENIE Nr 1 MINISTRA PRZEMYSŁU MIĘSNEGO I MLECZARSKIEGO

z dnia 29 września 1952 r.

o przejęciu przedsiębiorstwa na własność Państwa.

Na podstawie art. 3 ust. 1 lit B i ust. 5 oraz art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 3 stycznia 1946 r. o przejęciu na własność Państwa podstawowych gałęzi gospodarki narodowej (Dz. U. Nr 3, poz. 17) oraz § 65 ust. 1 i § 71 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1947 r. w sprawie trybu postępowania przy przejmowaniu przedsiębiorstw na własność Państwa (Dz. U. z 1947 r. Nr 16, poz. 62, z 1948 r. Nr 25, poz. 170 i z 1949 r. Nr 29, poz. 212) orzeka się:

Na własność Państwa zostaje przejęte z dniem ogłoszenia niniejszego orzeczenia przedsiębiorstwo „Teodor Rózkowski i S-ka” Zaopatrzenie Okrętów — Fabryka Konserw i Przetworów Mięśnych w Gdyni-Grabówku przy ul. Czerwonych Kosynierów Nr 129 (siedziba S-ki przy ul. Świętojańskiej Nr 13a).

Przedsiębiorstwo powyższe zostało zamieszczone w wykazie Nr 10 lp. 2 przedsiębiorstw, co do których nie zgłoszono zarzutów z § 28 cytowanego wyżej rozporządzenia, ogłoszonym w Dzienniku Urzędowym Wojewódz-

kiej Rady Narodowej w Gdańsku z dnia 25 lutego 1952 r. Nr 4, poz. 17.

Przedsiębiorstwo podlega przejęciu na własność Państwa za odszkodowaniem w całości wraz z nieruchomym i ruchomym majątkiem oraz wszelkimi prawami, wolne od obciążeń i zobowiązań, z wyjątkiem zobowiązań o charakterze publiczno-prawnym, zobowiązań na rzecz polskich osób prawnych prawa publicznego, zobowiązań na rzecz osób prawnych, stanowiących własność polskich osób prawnych prawa publicznego, służebności gruntowych oraz zobowiązań mających swe źródło w stosunku najmu pracy lub odpowiedzialności za czynny niedozwolony.

Nie mają znaczenia prawnego niedokładności w określeniu nazwy lub przedmiotu przedsiębiorstwa, jeżeli z orzeczenia wynika, o jakie przedsiębiorstwo chodzi.

Orzeczenie to jest ostateczne i prawomocne.

Minister Przemysłu Mięsnego i Mleczarskiego:

w z. *W. Zawadzki*

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów.

Redakcja: Urząd Rady Ministrów — Biuro Prac Ustawodawczych, Warszawa, ul. Krakowskie Przedmieście 46/48.
Administracja: Administracja Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, Warszawa, ul. Bracka 20a.

Reklamacje z powodu niedoręczenia poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów (Warszawa, ul. Bracka 20a) w terminie 10 do 15 dni po otrzymaniu następnego kolejnego numeru. Pojedyncze egzemplarze Monitora Polskiego nabywać można w Administracji Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, Warszawa, Bracka 20a, w punktach sprzedaży: w Warszawie: „Dom Książki”, Księgarnia Prawno-ekonomiczna, pl. 3 Krzyży 12, kiosk „Domu Książki” w gmachu Sądów, al. Gen. Świerczewskiego 127, w Łodzi przy ul. Nowotki 21 (Hipoteka), w kasach Sądów Wojewódzkich w: Białymstoku, Katowicach, Kielcach, Koszalinie, Rzeszowie, Wrocławiu i Zielonej Górze oraz w kasach Sądów Powiatowych w: Bydgoszczy, Bytomiu, Cieszynie, Częstochowie, Gdańsku, Gdyni, Gliwicach, Gnieźnie, Jeleniej Górze, Kaliszu, Krakowie, Lublinie, Nowym Sączu, Olsztynie, Opolu, Ostrowiu Wlkp., Poznaniu, Przemysłu, Raciborzu, Radomiu, Szczecinie, Tarnowie, Toruniu i Zamościu.